

Când voi fi-mbătrânit destul

Ana Blandiana

Când voi fi-mbătrânit destul
Să nu îmi mai doresc să mor
O să mă sui într-un pătul
Cu miros bun, adormitor

De grâu încins sub bolți de stuh,
De floarea-soarelui uscată,
De praf bătrân și de văzduh
Pe care-l știu de altădată;

O să mă-ntind printre grămezi
Fără dorințe, fără gând
Și nici măcar n-o să visez
Perechi de vorbe-alunecând;

În dulcele coșciug de boabe
Voi sta zâmbind cu ochii-nchiși,
O să îmi joace pe pleoape
O rază din acoperiș;

Uimită fără de pricină
Din când în când o să adorm,
Mă va trezi câte-o albină
Cu bâzâitul ei enorm,

Curând miresmele vecine
Mă vor topi în sinea lor,
Voi fi bătrână, va fi bine
Și nu-mi voi mai dori să mor.